chĩa súng ra dấu không cho chúng tôi sáp gần lại và sau một hồi quan sát, thủy thủ trên tàu làm dấu cho chúng tôi cập vào bên hông. Với sự giúp đỡ của các thủy thủ tất cả chúng tôi lần lượt leo lên tàu, anh chủ ghe còn lại vội vã lái chiếc ghe nhỏ tách ra và chạy trở vào đất liền.

Đây là một Dương Vận Hạm HQ...tôi không nhớ số, trên tàu là Lữ Đoàn TQLC Tân Lập 468 vừa được bốc ra từ Hải Vân và đang chờ khởi hành. Các binh sĩ TQLC nằm chật cả boong tàu, chính giữa là chiếc trực thăng của Hoàng Ưng 239. Chúng tôi lòn lách qua khối người nằm ngang dọc khắp nơi, khá vất vả mới đến được chiếc trực thăng đang nằm. Gặp Ngụy Hùng, copilot, là bạn cùng khóa với tôi. Mừng quá, cả bọn nhập chung với phi hành đoàn thành một nhóm KQ trên tàu, Hùng giới thiệu tôi với anh trưởng phi cơ, một Trung Úy pilot của PĐ 239 gốc người Huế. Nghe kể vị Lữ Đoàn Trưởng muốn trưng dụng chiếc trực thăng nầy cho nhu cầu công vụ nên phi hành đoàn rất được biệt đãi.

Hoàng hôn đã xuống. Mặt trời đang từ từ chìm xuống phía sau dãy núi phía Tây Đà Nẵng... Đứng trên boong tàu nhìn vào Đà Nẵng mờ khuất dưới làn sương chiều lòng tôi quặn thắt. Chỉ gần hai năm sống ở đây nhưng Đà Nẵng trong tôi với biết bao kỷ niệm. Nhìn lên vòm trời bao la, xa xa là viền núi xanh chập chùng, nơi chúng tôi hàng ngày bay lượn, cùng các đàn anh chia mồ hôi và lửa đạn. Tôi chợt nhớ tới anh Minh và gia đình không biết bây giờ đang ở đâu, hành trình có suôn sẻ không, hay phải hạ cánh ở một nơi nào đó trên đường xuôi Nam vì tàu quá tải, trục trặc hay vướng phải đạn thù. Quảng Ngãi nằm trên lộ trình về Nam đã bị mất, đường đã bị cắt, mấy hôm trước chúng tôi còn lãnh nhiệm vụ đi bốc các viên chức hành chánh ở Chu Lai nhưng không thành công vì sự hỗn loạn của đoàn người di tản đổ về đây. Tôi nhớ anh Minh với những chuyến bay di tản thương binh Dù từ dãy núi Sơn Gà phía Tây về bệnh viện Đà Nẵng vừa mới hôm nào. Sau khi quận Thường Đức thất thủ, một cửa ngõ từ vùng núi Trường Sơn xuống đồng bằng, Việt cộng lần lượt chiếm các cao điểm Tây Đà Nẵng và pháo kích hằng đêm vào thành phố. BTL Dù chuyển về phi trường Non Nước, các tiểu đoàn Dù trải thành một cánh cung từ đèo Hải Vân về tới mỏm núi Sơn Gà và vòng đai ngày càng bung rộng ra, những người lính dù can trường đã anh dũng chiến đấu trên những mỏm núi, giành giật từng thước núi, từng hang hốc trên dãy núi cao. Tôi và anh Minh đã bay nhiều phi vụ tản thương và tiếp tế cho các đơn vị nầy, sáng sớm bay qua phi trường Non Nước, vào BTL dã chiến Dù đặt trong một hangar cũ, tấm bản đồ hành quân trải rộng trên bàn. Nhận lệnh xong, chúng tôi cùng một anh SQ Dù đi theo, nhận tiếp tế và bay vào vùng núi Sơn Gà theo sự hướng dẫn và liên lạc của anh, bỏ hàng xuống, bốc thương binh trở ra, người bị thương nhẹ thì đưa vào bệnh xá dã chiến của Dù cũng tại Non Nước, nặng thì về bệnh viện Đà Nẵng. Các cao điểm bị địch chiếm để pháo kích vào Đà Nẵng lần lượt được các chiến sĩ Dù tái chiếm, mang lại bình yên cho dân thành phố một thời gian dài cho đến khi các lực lượng Dù và TQLC rút đi. Giờ thì thành phố xem như đã bỏ ngỏ chờ địch. Tôi biết rằng sẽ không bao giờ còn có dịp nhìn lại Đà Nẵng thân yêu nữa....

Chúng tôi cùng phi hành đoàn chiếc trực thăng trên tàu HQ chia nhau chút đồ ăn của tàu phân phối rồi tìm chỗ nghỉ lưng bên trong và phía dưới bụng phi cơ. Tối đến, các chiếc tàu cùng nhổ neo và trực chỉ Cam Ranh. Các binh sĩ TQLC có lẽ cũng đã quá mệt mỏi sau những ngày gian khổ, hầu hết đã ngủ yên nên dù đông người, trên tàu chỉ còn nghe rì rào của gió và sóng biển. Dù mệt mỏi, tôi vẫn không thể chợp mắt được. Bao nhiêu biến cố xảy ra trong ngày như một cơn mơ, nhanh quá, bất ngờ quá, tàn nhẫn quá... Tôi đã thoát nạn nhưng số phận của bao nhiêu người thân còn ở lại sẽ ra sao? Tôi không dám nghĩ tiếp...

Gần trưa hôm sau thì tàu cập bến Cam Ranh. Tất cả binh lính trên tàu được lệnh xuống tàu nghỉ ngơi trong khi chờ tàu làm vệ sinh và nhận tiếp liệu. Chiếc trực thăng cũng được lệnh phải bay ra đáp xuống sân quân cảng bên cạnh. Anh TPC (PĐ 239, tôi không nhớ tên) bảo bọn chúng tôi xuống tàu trước đến bãi bên cạnh chờ, phi cơ sẽ bay xuống sau. Ngụy Hùng trước đó đưa cho tôi một ít tiền để „phòng thân“, tôi không ngờ đó là một cách từ biệt kín đáo. Chúng tôi đến một bãi trống nơi trực thăng „dự định“ sẽ đáp. Chiếc trực thăng nổ máy, từ từ cất cao khỏi boong tàu, mũi chúi xuống vào hướng đất liền rồi... bay vút. Ôi... cánh chim sổ lồng thì làm sao để giữ. Mấy anh TQLC ngó theo chửi mấy câu nhưng khi thấy bọn chúng tôi đang lớ ngớ dở khóc dở cười chắc cũng động lòng... thương hại bèn an ủi một câu nghe „trớt quớt“:

- Chắc mấy ổng bay về căn cứ Phan Rang, thôi mấy anh chịu khó đến đó rồi gặp nhau chứ gì...

Đúng là một cách đuổi khéo, chắc là trách cả nhóm chúng tôi vô tình vô nghĩa. Trời ạ, biết Phan Rang ở đâu mà tìm, hơn nữa cả bọn không còn một miếng giấy lộn tùy thân, đến đó ai cho vô căn cứ. Thôi, đã lỡ „ướt cánh“ rồi thì phải dùng đôi chân vậy. Chúng tôi lặng lẽ kéo nhau ra khỏi cảng, tìm đường ra quốc lộ 1. Có được chút ít tiền của Hùng, chúng tôi chia nhau